

Terugblik Trek 2001

Hippoclub Alea's trek naar de Trek

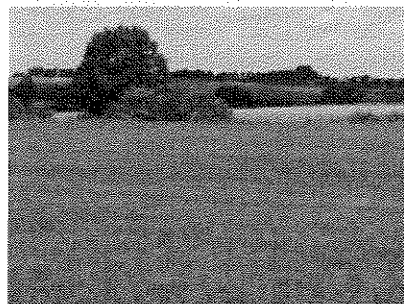
pakken en te vertrekken. Zelfs onze printer moet mee, om aan te sluiten op de geleende laptop; dus zelfs tijdens ons verlof ontsnappen we niet meer aan de computer...

Om zes uur 's avonds arriveren we dan op de Treklocatie, eerst onze paarden in box of paddock, en daarna moeten we eigenlijk de grote partytent voor de Trek al opzetten. Maar het 'smoddert', van die miezerige motregen waar men extra nat van wordt, en onze werklust staat op een laag pitje. Gelukkig wint Olivier's motivatie het van onze luiheid, en dus zetten we met z'n vijven dan toch maar de tent op, weer of geen weer (en natuurlijk houdt het pas op met regenen wanneer de tent hélemaal op staat). Het is dan al bijna negen uur, en stilaan trekken we naar boven, naar de supergezellige zolder van Isabelle en Michel, waar het avondmaal op ons wacht. We hebben niet te klagen: sangria en chips als aperitief, daarna zelfgemaakte paella en tiramisu als dessert. Om half twaalf hou ik het voor bekeken en kruip in mijn slaapzak.

Zondag 15 juli schiet ik wakker om tien uur. Na weken van amper vijf à zes uur slaap per nacht, heb ik nu meer dan tien uur aan een stuk geslapen! Mijn eerste gedachte is dat de paarden al zullen opgezadeld zijn, en dat we binnen vijf minuten vertrekken, maar dat is niet het geval. Olivier is samen met Michel de sanitairwagen voor de Trek gaan ophalen en is dus nog onderweg. Uiteindelijk wordt het twaalf uur eer we allemaal te paard zitten, en we eindelijk écht op trektocht kunnen vertrekken. We volgen de 'holle-wegen-route' van Zétrud-Lumay tot in Babelom. In rechte lijn slechts een goed half uur te paard, maar met de uitgestippelde weg voor ogen, een halve dag. Na anderhalf uur arriveren we op de afgesproken picknickplaats, nog voor de volgauto. Een kruispunt van

wegen, met een prachtige vierkante hoeve, en een 'mysterieuze' weide er tegenover, met een heleboel reusachtige kabelbobbijnen op elkaar gestapeld als een soort modern amfitheater. Na de picknick vervolgen we onze weg richting Hoegaarden, voornamelijk langs holle wegen, tussen de suikerbieten en het koren. Op sommige plaatsen ligt het stro af, maar nog niet overal. Om zes uur arriveren we aan Afspanning Babelom: paarden op de wei en ruiters op het terras, allen genietend van het mooie weer. We kunnen douchen en overnachten opnieuw in slaapzaal in plaats van in onze tent: luxe dus! Na het avondmaal kruip ik opnieuw vroeg onder de wol; ik heb mijn slaaptkort blijkbaar nog altijd niet ingehaald. Maar, zelfkennis is het begin van alle wijsheid, en dus lijkt het me verstandig om deze week maar goed uit te rusten, zodat ik fris aan het weekend van 21 juli kan beginnen, met meer dan honderd deelnemers en een negentigtal paarden ingeschreven. Maar, dat is nu nog veraf, we zijn eerst nog vier dagen op trektocht!

Zaterdag 14 juli begon onze 'trek naar de Trek'. Het plan was dat we 's morgens met de jeeps en de vans naar Zétrud-Lumay zouden rijden, maar onze immer drukke VVR-bezigheden zorgden ervoor dat we met een halve dag vertraging uit Merendree vertrokken. Begin juli waren er amper een veertigtal Trek 2001 inschrijvingen; op 14 juli, de uiterste inschrijfdatum zijn het er meer dan honderd! Bovendien beginnen de talloze uren aan de computer hun tol te eisen, en dus zitten we tot half twee 's middags papieren te sorteren, luisteren een allerlaatste keer naar het automatisch antwoordapparaat en printen de laatste e-mails af, alvorens eindelijk alles in te

Terugblik Trek 2001

Opnieuw slaap ik bijna tien uur aan een stuk, op maandag schiet ik om negen uur wakker. Inderdaad, deze keer zitten ze nog maar pas aan het ontbijt, dus dat kan ik nog gemakkelijk inhalen. We vertrekken uiteindelijk om half elf vanuit Meldert. De Alphajets vliegen boven onze hoofden, we rijden vlakbij de landingsbaan van de militaire luchtmachtbasis van Beauvechain. Onderweg zien we talloze velden met paarse bloemen die niemand kan thuisbrengen.

's Middags picknicken we in de Prosperdreef van het Meerdaalbos. De paarden staan opnieuw gebonden aan onze koord, opgespannen tussen de beukenbomen. We letten erop de paarden niet bij de bomen, maar ertussen, te zetten zodat ze nergens aan een stam kunnen knabbelen. Gelukkig maar, want een uur later passeert de boswachter van de Vlaamse Gemeenschap. Hij is niet gelukkig met ons 'kampement' in het bos, en vertelt ons terloops dat de boete voor afgeknagde bomen zo'n twintigduizend frank bedraagt! Na inspectie van de bomen stelt hij vast dat onze paarden inderdaad niets beschadigd hebben, en hij komt even later zelfs terug met een kaart van het bos, met daarop de ruiterspaden. Daarna wacht ons nog een drie uur durende rit tot in Hamme-Mille. We doorkruisen het volledige Meerdaalbos, kilometers ruiterspad. De tempo's van de paarden liggen toch wel ver uiteen, van supersnelle stappers tot snelle stappers, en helaas wordt er op momenten ook getrippeld. Na vierdertig kilometer in totaal, arriveren we 's avonds aan de Double-D-Ranch, waar we eveneens zeer hartelijk ontvangen worden, ondermeer door een heel regiment Australian Cattle Dogs. Wat een leven in de brouwerij! Eerst een uitstekende barbecue, en ze hebben nog amaretto ook!

Op dag drie vertrekken we opnieuw langs het Meerdaalwoud, waar een klein hertje ons pad kruist. (De dag ervoor hadden we al eens een stokstijf staand hert tegengekomen, maar dit reetje liep bijna voor onze voeten). De picknick is opnieuw aan een bosrand, en weer wordt het touw opgespannen. Gerda's tekst over de acacia is velen bijgebleven, want we zien overal acacia's (of 't scheelt toch niet veel). Hoewel het nog steeds warm is in de zon, besluit ik toch maar de strooien hoed te ruilen voor mijn oude vertrouwde groen exemplaar. De regenjassen hebben we al drie dagen bij, maar nog niet nodig gehad... tot de derde dag, half vier 's middags. In Huldenberg worden we overvallen door een 'plaatselijke bui', dit wil zeggen dat we op het verkeerde moment op de verkeerde plaats waren. Na een tiental minuten breekt de zon echter weer door, en spelen we weer onze jassen uit. Het binnenrijden van het Zoniënwoud is ronduit prachtig: een holle weg die geleidelijk omhoog loopt, tot we net aan de bosrand uitkomen. De fjorden zijn nog in volle vorm, maar toch liggen die dag de tempo's van de paarden al wat dichterbij. Af en toe draven of galopperen we, maar het merendeel van de kilometers leggen we af in stap, en wel een stevige stap van zo'n 7 à 8 km per uur! Om zes uur komen we aan op onze overnachtingsplaats in Hoeilaart, waar we gewoon twee weiltes naast een stal hebben gehuurd. De stal is niet geschikt om zelf in te slapen, gezien de kilo's stof- en spinnenwebben, en dus moeten we voor het eerst de Aleatent opzetten. Gelukkig gaat dat supersnel, zodat we kunnen schuilen voor de regenbuien. Een simpel frietkot (dat open was) bleek niet zo gemakkelijk te vinden, zodat we uiteindelijk afhaal-Thais en afhaalpizza als avondmaal eten. Tegen de tijd dat we in onze slaapzak kruipen, is het een aanhoudend en oorverdovend gekletter van stortregen op het tentzeil...

De volgende ochtend ontbijten we buiten de tent, het waait wel, maar het regent niet. Iets na tien zitten we alweer te paard en doorkruisen het Zoniënwoud. De opletende ruiters zien opnieuw wild, twee herten. 't Schijnt dat er hier papegaaien en peruchen losgelaten zijn, maar we zien alleen grote, bruine roofvogels. We rijden door prachtige dreven, langs vijvers en open grasvlakten. Door een tunnel gaan we onder de autostrade; toch zonde, zo'n mooi bos met zoveel geluidshinder van al dat verkeer. Tegen de middag ontstaat er wat verwarring over de afgesproken picknickplaats, zodat we uiteindelijk een half uur staan te wachten op de jeep, terwijl het helaas alsnog harder begint te regenen. Het is wel een mooie picknickplaats, een brede dreef vlakbij de oever van een vijver, maar nogal nat... Door rugproblemen worden er na de middag twee zadels van paard verwisseld, en rijdt Hans op Shera verder zonder zadel. De namiddagwandeling van achttien kilometer is de minste tot hiertoe, met af en toe toch wat beton, meer dan de voorbije dagen. Het stopt nu ook niet meer met regenen, gelukkig is het laatste stuk opnieuw door het bos, weer door het Meerdaalwoud, langsheen het kilometerslange ruiterspad. We staan er eigenlijk allemaal van versteld dat we hier zo mooi kunnen rijden, op amper een uur (met de van) van huis. Tegen zes uur herkennen we waar we zitten, en gaan we terug richting Double-D-Ranch, waar we een stevige cowboymaaltijd geserveerd krijgen.

Donderdagochtend wordt de groep met twee ruiters uitgebreid en rijden we in een halve dag naar Zétrud-Lumay, naar 'La Repaire de la Licorne' waar we ons zullen klaarstomen voor de Trek 2001. De Hagelandstreek is ons zeer goed bevallen, al was ons gezegd dat de taalgrens als het ware een 'betonnen' grens is: waar de zandwegen ineens beton of asfalt worden, daar begint het Vlaamse landsgedeelte. In het Waalse gedeelte is er veel minder ruilverkaveling (voorlopig toch nog, maar daarin zou helaas wel eens snel verandering kunnen komen), en de daarmee gepaard gaande verharde wegen.

Kortom, Alea's Trek naar de Trek 2001 was een geslaagde trektocht, met mooie wegen, en echt Belgisch weer, en de route en de overnachtingsplaatsen zijn gewoon echte aanraders!

Kim

